

پروانه

با سپاس از هیدی و فریبرز

نازنین! آن گاه که با نگاهِ خود
نوشته هایم را زنده می کنی
آنها را کرمهای کودکی من بدان
که در گذار از لابلای سیب های تحسینِ طبیعت
گلایی های شگفتِ زندگی در دیدار
آلوهای تصوّر و تجسم
انگورهای سادگی و شفافیت در پندار
و هلوهای احسان و تعاون
پوست اندازان توشه گرفته اند
سپس در پیلهء تجاربِ زندگی
دگردیسی داشته اند
و اکنون به سوی مرغزار روان تو در پروازند
از شهد وجودت سرشارشان کن
و آرام بنگر
که چگونه سبکبار تخم می گذارند.

Rotenburg an der Fulda

هفدهم مهرماه هزار و سیصد و نود و سه

